

Όταν η βροχή σταμάτησε

Σταμάτησε η βροχή και η γυναίκα με τα ξανθά μαλλιά, μπήκε μέσα στο σπίτι της. Είναι η τρίτη φορά μέσα σε αυτόν τον μήνα που βγαίνει και ψάχνει παρηγοριά στις σταγόνες που πέφτουν σαν καταρράκτες, από τις νεφέλες.

Είχε κάτι το ξεχωριστό πάνω της, που την χαρακτήριζε. Μερικοί την περνούσαν για τρελή, άλλοι πάλι αδιαφορούσαν και δεν της έδιναν ιδιαίτερη σημασία.

Ήταν όντως λίγο ασυνήθιστη, αν και πιστεύω πως για εκείνη παράξενoi είμαστε όλοι εμείς που έχουμε διαφορετικές συνήθειες από εκείνη.

Τώρα γι' άλλη μια φορά παρατηρώ προσεκτικά της περίεργες συνήθειες της και την συνέχεια της διαφορετικής της ρουτίνας.

Κάθισε στη μεγάλη πολυθρόνα της και ακούμπησε το ποτήρι με το κόκκινο τσάι της στο τραπέζι δίπλα της.

Γύρισε το κεφάλι της και με είδε, το πρόσωπο μου έγινε πιο κόκκινο από το τσάι της. Μου έκλεισε το μάτι και μου κούνησε το χέρι της νοηματικά για να με προσκαλέσει στο αρχοντικό της.

Χτύπησα την πόρτα και άνοιξε αμέσως, φάνηκε, σαν να περίμενε από καιρό.

Αν και είχες άλλες συνήθειες από έναν καθημερινό άνθρωπο, ήτανε ωραία γυναίκα, λίγο μικροκαμωμένη αλλά όμορφη.

Μου είπε να περάσω και με φιλοξένησε με τον καλύτερο τρόπο.

Αργότερα παραδέχτηκε πως είχε καταλάβει τόσο καιρό πως την «παρακολουθούσα», για άλλη μία φορά το πρόσωπο μου κοκκίνισε, μέχρι να μου πει πως και εκείνη στη θέση μου το ίδιο θα έκανε. Άρα είχε αυτογνωσία, σκέφτηκα.

Από ότι φαίνεται πίσω από όλα αυτά κρύβεται μια ιστορία, και από όσα μπορούσα να καταλάβω την είχε επηρεάσει πολύ και αυτός ήταν ο λόγος που άλλαξε και πλέον έχει διαφορετικές συνήθειες.

Δεν χρειάστηκε να την ρωτήσω, μάλλον διάβασε στα μάτια μου την επόμενη ερώτηση, που δυσκολευόμουν να της κάνω και έτσι μου άνοιξε αμέσως την καρδιά της και τα λόγια άρχισαν να ρέουν σαν βροχή.

“ Ήμουν δώδεκα χρονών τότε και όπως κάθε κοριτσάκι στην ηλικία μου, είχα ιδιαίτερη αδυναμία στον πατέρα μου. Ήταν ο φύλακας άγγελος μου, ένας ήρωας, έτσι τον είχα πλάσει στο μυαλό μου, ο μπαμπάς μου, που χωνόμουν στην αγκαλιά του, όταν μου φώναζε η μαμά. Και που χάιδευε τα μαλλιά μου τρυφερά, για να κοιμηθώ, όταν σκέπαζαν εφιάλτες τα όνειρα μου.

Ένα μεσημέρι λοιπόν, καθώς γυρνούσα στο σπίτι μου, μετά το μάθημα των αγγλικών, εμφανίστηκε μπροστά μου ένας κύριος με μούσια, με κοιτούσε στα μάτια και στο τέλος άρχισε να δακρύζει. Μου έδωσε έναν μεγάλο κίτρινο φάκελο, τον οποίο άνοιξα με μιας, λόγω περιέργειας. Εκείνη την ημέρα έχασα την γη κάτω από τα πόδια μου στην κυριολεξία, στον φάκελο ήταν τυπωμένα, τα χαρτιά της υιοθεσίας μου από τον πατέρα μου.

Άργησα να πάω στο σπίτι εκείνη την ημέρα και είχε ήδη σκοτεινιάσει όταν οι γονείς μου άκουσαν τα βήματα μου από το κατώφλι του σπιτιού. Τα μάτια μου ήταν πρησμένα και η φωνή

μου δεν τολμούσε να βγει.

Έμοιαζα με παγωμένο σκελετό. Η μητέρα μου ρωτούσε τι έχω, ενώ ήταν ζωγραφισμένη η αγωνία στα μάτια της. Εμείνα για άλλη μία φορά άλαλη, σήκωσα το δεξί μου χέρι, με όση δύναμη μου είχε απομείνει και τις έδωσα τον φάκελο.

Δεν χρειάστηκε να τον ανοίξει, είχαν καταλάβει και οι δύο το τι συνέβη.

Από ότι κατάλαβα ο βιολογικός μου πατέρας τους είχε προειδοποιήσει για την κίνηση του αυτή, αλλά μάλλον δεν το περίμεναν τόσο σύντομα.

Εκείνο το βράδυ, ο μπαμπάς μου έφυγε από το σπίτι και περπατούσε στην βροχή μέχρι να χαράξει ο ήλιος.

Την επόμενη μέρα, το μέτωπο του άρχισε να καίει και η φωνή του να μην ακούγεται, ρωτήσαμε κάποιον ειδικό και μας είπε πως αρρώστησε βαριά από πνευμονία και πως έπρεπε να τον έχουν υπό προστασία εκείνο τη νύχτα.

Δεν μου επέτρεψαν να μείνω δίπλα του εκείνο το βράδυ, το τελευταίο του βράδυ.

Οι ενοχές άρχισαν να με πνίγουν, εγώ ευθυνόμουν για όλα. Αν δεν υπήρχα, τίποτα από όλα αυτά θα γινόταν.

Δεν πρόλαβα να του πω, πως τον συγχωρώ που μου έκρυψε κάτι τέτοιο τόσα χρόνια, δεν μπόρεσα να του πω ένα ευχαριστώ που με αγάπησε πιο πολύ από την ίδια του τη ζωή και δεν κλείστηκα για τελευταία φορά στην αγκαλιά του.

Η μητέρα μου από τότε άλλαξε και εκείνη μου έδινε κάθε μέρα την εντύπωση πως όντως εγώ ευθυνόμουν για όλα. Απομακρύνθηκε και δεν ήθελε να μου δίνει σημασία όπως παλιά.

Όχι, δεν με πλήγωσε το ότι πίστευε πως εγώ ήμουν υπεύθυνη για το συμβάν, αλλά πονούσε η καρδιά μου, τις ημέρες που ήθελα κάποιον δίπλα μου, να με αγκαλιάσει, να μου δώσει μία συμβουλή, δεν ήταν κανένας, δεν μου έλειπαν τα δώρα της, μου έλειπε η φροντίδα της, η ανησυχία της για το αν έφαγα.

Ο τρόπος που έχωνε την μύτη της στον λαιμό μου για να γευτεί την οσμή που είχα, όταν με κρατούσε στα χέρια της.

Δεν με στεναχωρούσε η ιδέα του ότι ήμουν παγιδευμένη σε ένα απατηλό όνειρο τόσα χρόνια, αλλά το ότι δεν άκουσα ξανά την φωνή της μαμάς μου, μέχρι που έφυγε και εκείνη από την ζωή και όχι από την ζωή μου, διότι στην δεύτερη περίπτωση είχε επιλέξει να βγει από νωρίς.

Εμείνα μόνη. Πλέον αισθανόμουν ότι μου έλειπε, μέχρι και η μορφή της μαμάς να με κοιτάει, έστω και με μίσος στα μάτια. Μου έλειπε η αυστηρότητα του μπαμπά, όταν χασομερούσα με τις ώρες, δίχως να δίνω έμφαση στα μαθήματα μου.

Έκανα μόνη μου βόλτες στην βροχή, κοίταζα τους γονείς που έβγαζαν τα παλτά τους για να φτιάξουν ένα μικρό υπόστεγο στο παιδί τους για να μην βραχεί και ζήλευα την λατρεία τους για το μικρό τους στα μάτια τους.

Κάποτε και μένα έτσι με κοιτούσαν, είναι το μόνο που θυμάμαι να πέρασα μαζί τους, πριν τον θάνατο του πατέρα μου, διότι έκτοτε όλη η ζωή μου έχει πνιγεί σε ένα παραμύθι.

Προσπαθώ να πιστέψω στην αγάπη αλλά δεν μπορώ, ψάχνω την αγκαλιά του μπαμπά μου και δεν την βρίσκω, ψάχνω το στοργικό φιλί της μητέρας μου αλλά είναι άφαντο.

Για μένα δεν έχει νόημα πλέον, δεν έχει νόημα η ζωή μου, μήτε και η άποψη που οι άλλοι έχουν για εμένα, γι' αυτό κάνω ότι με εκφράζει και δεν νοιάζομαι για τα σχόλια των άλλων

Σε ευχαριστώ που με άκουσες, ελπίζω να μη σε κούρασα!”

Αυτά ήταν τα λόγια μιας πονεμένης καρδιάς, που της λείπει η αγάπη.

Τι είδους παρηγοριά λοιπόν μπορείς να προσφέρεις σε έναν τόσο πληγωμένο άνθρωπο, για να

μαλακώσεις τον πόνο του;

Η καρδιά της πληγώθηκε . Από τότε η δυστυχία συνέφιασε τη ζωή της.

Κλεοπάτρα Κάτση